

POEZIJA

Irena Zorko Novak

Znamenje na vratih

Šivilja

Vsak večer skliče sanje pred otroško sobo.
Potem počepne nad jezero iz temnega žameta
in – šiva:

gibi šumijo skozi zrak iz čiste svile,
prsti odrivajo porumenele kroje,
barve tečejo skozi niti,
šivi pokajo od prebodene razdalje,
sok prostora se cedi iz gumbnic,
nemir vzorca steče v mehko vzglavje,
da zaspi:

vsako jutro otroke čaka nova zgodba,
vsako jutro cesarja nova oblačila,
in – ko se zbudi:

šivilja posesa si s prsta svežo kapljico krvi.

Kdo?

Kdo požira mojo obalo, da ne morem do vode?
 Kdo poganja svoje korenine pod mojim oknom,
 da ne vidim več naprej?
 Kdo dviguje temo, ko spuščam svoje trepalnice,
 da potujem skozi?
 Kdo se seli v moje izpraznjene kote,
 da se vrtim le še v krogu?
 Kdo me odpira v nove daljave,
 da pozabljam na stare praznike?

In kdo, vsako jutro,
 kdo polni prazne posode za mleko pred mojimi vrati?

Znamenje na vratih

Zadnji led zatopljen v vonj prvega sena,
 skriti glas iz razpok razganja svežo obalo,

luč iz tišine zimskega jutra bije na moja vrata –
 ali je s kredo narisano znamenje? –

zanka, z drsalko zarezana v neznano število,
 me še stiska za vrat,

s kresnico sredi kolena in z vzdignjenimi rokami
 zaspim na jezeru iz živega srebra.

Zbudim se iz otroka v jutro, ki zre vame,
 v tresočo se cev uperjeno oko,

pogreznjena v globino blazine, z leve in desne
 bližine me gleda po ena domovina –

nobena ne ve zame

Če upaš ...

... odvrni kolovrat vseh lun, nemih privezovalk jamborov
 ... obrni kožo sveta, napeto na boben mojega telesa
 ... prekrij vsa ogledala, ki se čudijo moji odsotnosti
 ... izperi čopiče, da se ne zlepi barva tvoje moči nad mano
 ... preklični noči, ki si jih poslal nad ta papir
 ... odloži orožje, saj nisva iz iste vojne
 ... spremeni naslov tej pesmi
 ... naredi vse to, a

... stopaj za mano, vsaj tako tiho kot lovec po krvavi sledi
 ... stopaj za mano, z dovolj ogretim dihom v moj tilnik

ker drugače se ozrem in te mogoče, kot v neki davni zgodbi,
 vštric in navkljub tej pesmi
 izgubim!

Mimo

Prvič

Iz zasede varljivo postavljenih smeri
 se pomikam s hitrostjo padanja zvezd
 v mehko izgubljenost gibanja.

Naj se spomnim.
 Naj se zgodi!
 Naj gre tudi ta svet mimo!

Drugič

Ne spustim se še mimo, zadržim se še malo,
 ne oddam se niti v korak, ki podira zidove teme,
 ne oddam se niti v zamah, ki prevrača stebre valov,

zadržim se še malo – samo zase,
 zaledenim se v jezno nebo, ki izgovarja vodne uroke.

Tako se prebijem do strašnega bitja na levi,
 tako blizu tej pesmi, da slišim njeno hitro dihanje
 in bijem, bijem, bijem!

Zadnjič

In tretjič ne morem več mimo nje:
gane me, ko stoji tako sama na ovinku,
z dlanmi, oprtimi na mraz.

Ponudim ji svoj vonj in glas,
hvaležno se zapletem v očarljivost njenih sanj
in odslej bova skupaj, kot dve pesmi,
napeti na enem telesu,

polnili prazna jezera,
premikali sence za zastrtimi okni,
se s prsti dotikali voljnih kož

in padali v sladke pasti na poti brez vrnitve.